

3 Zes Vidi's

Vijf keer Randwijk, één keer binnenstad

11 Afscheid

Prof. Jim van Os heeft zichzelf overbodig gemaakt

5 Elections

And the winner is... Dope

6 Dinner with ESN

SBE prof: "Wow, it is only about sex, drugs and rock & roll"

observant 33

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 1 juni 2017

Weten waar Albron de koffie haalt. Lees de reportage op pagina 8-9 Foto: Joey Roberts

nl

Onaangekondigde inspectie tijdens ontgroeningen

"Hier in Maastricht heb ik geen signalen gekregen dat er tijdens de ontgroening dingen gebeuren die niet kunnen", zegt rector Rianne Letschert. Maar ze geeft toe dat ze niet overal zicht op heeft. En de SSC-directeur gaat onaangekondigde bezoeken afleggen.

Ontgroenen is weer in het nieuws. Onlangs werd bekend dat er een strafrechtelijk vervolg komt op het incident uit 2016 bij het Groningse corps, Vindicat, waarbij een ouderejaars op het hoofd van een 'feut' stond. De universiteit daar voert nu een gedragscode in, iets wat in Maastricht al jaren bestaat. NRC Handelsblad publiceerde vervolgens een serie over ontgroenen, vooral over de Groningse praktijken. Daarbij deed de krant een beroep op de wet openbaarheid van bestuur om gegevens boven water te krijgen. Opvallende uitkomst: de instantie die namens de Groningse universiteit toezicht diende te houden, werd jarenlang door de studentenverenigingen genegeerd. Ze gingen gewoon hun eigen gang. Zoiets, zegt Letschert en ook de directeur van het studentenservicecentrum (SSC), Pascal Breuls, is in Maastricht niet mogelijk. Dat heeft deels te maken met de leeftijd en daarmee de statuur van de verenigingen; in Groningen is Vindicat bijvoorbeeld ouder dan 200 jaar en een instituut op zich, waarvan de bestuurders - op zijn minst tot voor kort - openlijk afstand konden nemen van de universitaire opvattingen.

In Maastricht is de verwevenheid van de verenigingen met de universiteit veel groter. Daarin speelt vooral de SSC-directeur een grote rol. Breuls conferereert elke zes weken met de voorzitters over allerlei onderwerpen, ook over de introductietijd. De verenigingen zijn verplicht hun ontgroeningsdraaiboeken van tevoren te tonen, net als de dertig disputen die onder de vlag van Onafhankelijk Maastricht door het leven gaan. Breuls: "Een paar weken geleden zijn die draaiboeken ingeleverd en ik heb er hier en daar wel

wat vragen bij. Dan staat ergens dat de eerstejaars elke avond worden overhoord over bijvoorbeeld de mores van het dispuut, en als ze dat niet goed doen, moeten ze opdrachten uitvoeren. Ik wil weten wat voor opdrachten dat zijn, waar het zich afspeelt, wat de tijdsplanning is." Dat laatste houdt verband met de regel in de Gedragscode Introductietijd die voorschrijft dat tijdens de ontgroening minimaal zes uur onafgebroken slaap per nacht verplicht is. Die gedragscode wordt door alle verenigingen en alle georganiseerde disputen jaarlijks ondertekend. De portee ervan (onder meer geen of weinig alcohol, geen vernederingen, waarborging van fysieke en psychische veiligheid) is de verenigingsbestuurders onlangs nog eens extra ingepeperd op hun jaarlijkse vergadering met de Commissie Kennismakingstijden van de UM. Die commissie heeft een studentenpsycholoog (tevens vertrouwenspersoon voor de verenigingen) en de bedrijfsarts in haar gelederen, Breuls zelf is voorzitter. Hij is als SSC-directeur ook degene die bij overtredingen sancties oplegt, "na overleg met het college van bestuur", heet het in de reglementen. Zo staat op het niet-inleveren van een draaiboek de straf dat vereniging of dispuut geen mentorgroepen krijgt toegewezen bij de Inkom. Juist die mentorgroepen heeft men nodig om nieuwe leden te werven. "Ze moeten het van de Inkom hebben", weet Breuls.

Een andere sanctie die stevig uitpakt is het intrekken van de bestuursbeurzen. Dat laatste is vorig jaar voorwaardelijk opgelegd aan Tragos, dat een aantal misstappen had begaan tijdens de ontgroening. Een onvoorwaardelijke straf vond Letschert in dit geval te zwaar. De rector liet zich vorig jaar - ze was pas in functie - in *Observant* nog fors uit over de sancties bij eventuele 'Groningse toestanden': niet alleen de bestuursbeurzen intrekken, maar ook de besturen afzetten, zei ze. Nu twijfelt ze of dat laatste wel tot haar bevoegdheden behoort. Daarnaast vraagt ze zich af of studenten die zich in het kader

Lees verder op pagina 3

Circumflex-disputen Vloeibaar Goud en Persephone zijn de winnaars van het Us Leef Vruike studenten-hockeytoernooi dat afgelopen donderdag en vrijdag plaatsvond op de hockeyvelden van de Maastrichtse Hockey Club. Meer dan 2500 studenten verzamelden zich op het terrein; menigeen speelde zelf mee (64 disputen van en buiten Maastricht). Een groot deel was vooral present voor de gezelligheid. Herendispuut Vloeibaar Goud won al acht keer eerder het ULV Foto: Joey Roberts

eng

Research at Law "very good"

The unique profile claimed by the Maastricht Faculty of Law - international, multi- and interdisciplinary - that should distinguish this faculty from the other ones in the Netherlands, is no longer all that unique. All law faculties in the Netherlands now have the same ambition, emphasised an external committee that investigated research in the field of law. What Maastricht does excel in, is the large number and diversity of foreign students and staff members.

"We were always front runners with our European and Comparative Law research, but it is unavoidable that we are no longer the only ones," was Hans Nelen's reaction, responsible for research at the Maastricht Faculty of Law. "But because we have invested in this for years now and because of the international composition of our staff, we still have a lead on the rest."

In the final report from the external committee - which visited the faculty in November and interviewed various researchers - there is praise for the quality of the research, social relevance and the viability. These three main criteria were judged to be 'very good'. According to the committee, the

greatest strength of the law researchers is the way in which they set up their research: bottom-up, with the board playing mainly a stimulating and facilitating role.

There were some critical notes too. Because, however commendable the bottom-up culture may be, how can that be reconciled with the introduction of a new 'top-down' research programme? The assessors hope that this faculty programme, entitled *Integration of and Interaction between legal orders*, "fosters rather than represses, and that it steers rather than commands," because it could squash innovative ideas that might not immediately fit.

Nelen: "We don't want to abandon our bottom-up culture, the flowers are allowed to bloom, but we think it is wise to introduce more consistency. We want to prevent our research centres from becoming islands. Besides, in doing so, we hope to be more successful when we apply for subsidies."

The publication culture - in which journal, how many, and what types of publication - is a sensitive subject. Although the faculty has started to regard quality more important than quantity (and has for-

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Mark van der Linde (Middelburg, 1980) * **In het dagelijks**

leven: woordvoerder/ persvoorlichter * **Burgerlijke staat:** getrouwd met Jolanda, zoon David (9), dochters Gwen (6) en Nele (2)

* **Woont in Maastricht**

“Mijn
artiestennaam is
Xangô”

Foto: Joey Roberts

Is er wel eens verwarring met royaltydeskundige Marc van der Linden? Soms. Dan vragen mensen van de pers of ik familie ben. Nee dus, je schrijft onze namen ook heel anders.

Op welk moment komt het kind in je bovendrijven? [Denkt even na]. Poeh, ik denk toch als ik bezig ben met mijn platenverzameling. Ik ben opgegroeid in Zeeland, we gingen nooit op vakantie, we hadden een schuurtje in Dishoek; één keer per jaar brachten we daar, fietsend, allerlei strandspullen naartoe. Daarna hoefden we niet meer te sjouwen. Op het strand zocht ik van alles bij elkaar, van scheermessen tot slagpennen en kwallen. Dat verzamelen zat er toen al in. Ik heb nu zo'n duizend platen, en ja, allemaal voor gebruik. Als ik ze niet meer leuk vind, gaan ze de verkoop in. Mijn eerste single, van U2, kocht ik in de jaren negentig. Pas jaren later ben ik echt een vinylfiefhebber geworden.

Grote liefde: Jolanda. We zijn dertien jaar samen. Tijdens mijn studie geschiedenis, in Groningen, werkte ik bij een callcenter. Zij was teamleider. Ik houd van haar eerlijkheid, openheid en eigenwijze karakter. Ik herinner me hoe we in Groningen stil stonden met haar oude Kevertje uit 1973. Zaten we vast in de Steentilstraat – iedereen die ooit in het centrum van Groningen is geweest, kent deze eenrichtingsstraat. Wij met ons tweeën duwen. Zegt een oude man: “Tja, dat gebeurde vroeger niet zo vaak met die autootjes.” Waarop Jolanda roept: ‘Vroeger wisten ze ook wanneer ze hun bek moesten houden.’ Geweldig! Een ander zou zich voor haar schamen, ik niet.

Wat kunnen journalisten van pr-mensen leren? Ik heb een master journalistiek gedaan. Mijn ultieme droom was buitenlandcorrespondent, maar onze zoon David werd vrij snel geboren en Jolanda wilde niet meer weg uit Nederland. Limburg – ik kreeg een baan bij *De Limburger* – werd het compromis [glimlacht]. In mijn carrière ben ik steeds meer richting communicatie, strategie en *brand publishing* gegaan. Ik wilde journalistieke processen in de communicatiewereld introduceren. PR-mensen hebben, beter dan veel journalisten, de doelgroep voor ogen waarvoor ze schrijven. Menig journalist volgt vooral de eigen drive, wil zijn eigen ei leggen. Bezigheidstherapie, noem ik dat. In de wereld van

de vrouwenbladen gaat het overigens wel goed, zij weten heel goed door wie ze gelezen worden.

En omgekeerd: wat kunnen pr-mensen van journalisten leren? Meer in verhalen denken en niet in *catchy key messages*. Ik probeer dat zelf ook te doen. Ik heb als woordvoerder aan deze universiteit vaker de voorpagina van *De Telegraaf* gehaald dan als journalist, haha. Ik houd me als woordvoerder vooral bezig met wetenschap, ik kom dan ook vaak op Randwyck. Ik probeer regelmatig nieuwe, bijzondere of mooie onderwerpen boven water te halen, koppel er maatschappelijke relevantie aan en probeer het verhaal te verkopen aan kranten en bladen. Ja, altijd met een positieve insteek. Wat zegt men ook alweer? ‘Journalistiek is wat niemand gepubliceerd wil zien, de rest is pr’.

Zitten is het nieuwe roken. Met roken ben ik 2,5 jaar geleden gestopt. Toen mijn zoon zei dat ik stonk, ging er een knopje om. Ik stopte meteen, *cold turkey*. Ik heb één zwak moment gehad, na een bijeenkomst in het klooster in Wittem. In een benzine-station, een paar honderd meter verderop, kocht ik een pakje. Ik beleefde de sigaret alsof ik weer veertien was. Afschuwelijk, het pakje vloog direct de prullenbak in. Verder beweeg ik voldoende. We hebben geen auto, doen alles op de fiets. Ik kom ook uit een autoloos gezin.

Op de middelbare school vond ik maar weinig vakken boeiend. Nee hoor, ik vond heel veel leuk. Ik kreeg zes uur per week Latijn, een fantastisch vak. Duits was ook favoriet, maar dat ging me vooral gemakkelijk af. Ik was toen al een beetje met muziek bezig, met hiphop platen die een vriend na een vakantie in Amerika – zijn familie woonde in San Francisco – mee naar Nederland had genomen. Heel cool. In hiphop gebruiken ze veel samples uit de jaren zestig en zeventig, uit de soul en funk. Via mijn transistor luisterde ik naar de Duitse zender Einslive die dit soort muziek, in tegenstelling tot de Nederlandse zenders, regelmatig draaide. Doordat ik de radio uit gemakzucht de hele dag op Einslive liet staan, leerde ik Duits.

Mijn grootste mislukking: Niet echt een mislukking, maar wel mijn grootste frustratie: ons huishouden van Jan Steen. Ik vind dat de sfeer vooral fijn moet zijn, muziekje erbij. Mijn moeder was

vroeger vrij netjes, maar ik weet niet of het bij mij erin zit. Het leidt wel eens tot kleine conflicten met Jolanda. Als er bijvoorbeeld een plintje loszit, kan dat een half jaar blijven liggen. Ik houd niet van klussen; timmermannen moeten ook werk hebben. Mijn zoon zegt dat we een ‘wilde tuin’ hebben. Ik kan hem geen ongelijkheid geven. *Heb je ooit iets gedaan wat je kinderen niet zouden mogen?* Dat ligt aan het kind. Ik ben altijd een redelijk zelfverzekerd mannetje geweest. Mijn ouders zeiden: ‘Je mag zijn wie je bent’. Wat anderen van me vonden, interesseerde me niet. In de hogere klassen zaten we met enige regelmaat in de coffeeshop, potje schaken of poolbiljarten. Als mijn kinderen niet makkelijk zijn te beïnvloeden, dan zie ik geen gevaar. Of ze zelfverzekerd zijn? Redelijk. Jolanda is dat minder dan ik. Haar voordeel is wel dat ze een antenne heeft voor ‘gevoelige’ dingen die beter niet gezegd kunnen worden. Die mis ik soms.

Bij wie zou je backstage willen? Gilles Peterson, dj bij de BBC. Hij is een trendsetter en verantwoordelijk voor een hele beweging van jazz, funk en soul. Hij draaide Amy Winehouse al jaren voor haar doorbraak. Peterson is ook altijd op zoek naar de verhalen achter Latijns-Amerikaanse muziek: opstand, emancipatie van de zwarte bevolking. In Groningen had ik bij de lokale OOG radio een eigen programma; iedere maandagavond draaide ik van tien tot middernacht een selectie van funk, soul en Braziliaans. Ik heb nu toen veel contacten gelegd met dj's uit het buitenland. Ik draai nu nog af en toe, op festivals en in jazzclubs. Mijn artiestennaam is Xangô. Een carrièreswitch heb ik nooit overwogen, daarvoor zit Braziliaanse muziek toch te veel in een niche.

Wanneer was je voor het laatst ontroerd? Op 5 mei. Ik keek naar *Schindler's List*, een film over de Tweede Wereldoorlog. In de laatste scène leggen joodse overlevenden steentjes op het graf van hun ‘redder’, de Duitse Oskar Schindler. Ik heb de film vaak gezien, maar bij deze beelden moet ik iedere keer weer huilen. Ik huil zelden, zelfs als er iets ergs gebeurt in familiekring. Juist bij mooie dingen kan ik volschieten.

Vidi-beurs voor zes UM'ers

Ontgroening

Vervolg van pagina 1

Illustratie: Simone Golob

Onderzoeksfinancier NWO heeft 89 ervaren onderzoekers een Vidi-subsidie van 800 duizend euro toegekend. Hiermee kunnen ze een eigen onderzoeksgroep opbouwen. Zes van hen zijn verbonden aan de Universiteit Maastricht.

Het gaat om Pamela Habibovic (FHML/MERLN), Joost Lumens (FHML/Cardiovascular Diseases), Ann Meulders (Psychologie & Neurowetenschappen), Benedikt Poser (Psychologie & Neurowetenschappen), Vera Schrauwen-Hin-

derling (FHML/Radiologie) en Stephan Smeekes (Kwantitatieve Economie).

Er hadden 590 onderzoekers een aanvraag ingediend voor een Vidi-beurs: 376 mannen en 214 vrouwen. Uiteindelijk hebben 52 mannen (14 procent) en 37 vrouwen (17 procent) de beurs gekregen. In de selectie beoordeelt NWO de onderzoeker zelf, de originaliteit van het onderzoeksvorstel, de verwachte wetenschappelijke impact en de mogelijkheden voor toepassing van de kennis.

De universiteiten van Leiden en Utrecht hebben de meeste Vidi's binnengehaald. De technische universiteiten hebben deze ronde goed gescoord, terwijl de Radboud Universiteit Nijmegen en de Universiteit van Amsterdam naar verhouding iets minder presteerden.

De subsidies maken deel uit van de zogeheten Vernieuwingsimpuls van Veni-, Vidi- en Vici-subsidies voor respectievelijk beginnende, ervaren en zeer ervaren wetenschappers.

HOP

UM-studenten op zoek naar stamceldonoren

Stamcellen doneren? Dat is toch heel pijnlijk? Nee, dat valt reuze mee, weten de vier Maastrichtse studenten die van 1 tot 6 juni zoveel mogelijk donoren hopen te werven binnen de UM.

“Wij willen dokter worden, maar kunnen nu nog niet zoveel voor patiënten betekenen”, vertellen de derdejaars geneeskunde, Laura Oostewechel en Cristina Saelmans. Toen de twee en hun medestudenten Annabel van Nistelrooy en Leonie Hoeren, hoorden van Matchis, zagen ze hun kans schoon.

Matchis is een landelijke stichting die zoekt naar bloedstamceldonoren voor patiënten met leukemie of andere ernstige bloedaandoeningen. Vaak is een transplantatie van bloedstamcellen de laatste kans op genezing. De kans dat artsen een match tussen donor en patiënt vinden, is heel klein, weten Oostewechel en Saelmans.

“We hebben dus heel veel mensen nodig. Om een indruk te geven: in Nederland geven vijftig mensen per jaar daadwerkelijk bloedstamcellen.” Wereldwijd zijn er nu dertig miljoen donoren (los van familieleden die een naaste te hulp schieten). Wie zich aanmeldt als donor moet wangslimvlies opsturen zodat de medici de karakteristieken van de bloedstamcellen kunnen bepalen. Vervolgens kan er jaren helemaal niets gebeuren, tot er ergens op de wereld een patiënt juist die bloedstamcellen nodig heeft.

Ongeveer 85 procent van de bloedstamcellen wordt uit het bloed gehaald. De donor krijgt dan vier dagen vooraf een groeifactor ingespoten die de aanmaak van die cellen stimuleert. “Je kunt je dan een paar dagen een beetje griepig voelen.” Ingrijpend is het als de stamcellen uit het beenmerg moeten komen, iets wat vaak nodig is als de patiënt een kind is, leggen de twee uit. “Dat

gebeurt onder volledige narcose, de arts haalt met een naald de cellen uit het heupbot”, vertelt Oostewechel. “Je voelt er niets van maar houdt een paar dagen een beurs gevoel op die plek.” De horrorverhalen die de ronde doen, zijn zwaar overdreven, klinkt het.

Maar het is geen kleinigheid, beseffen de vier die zelf zijn geregistreerd. “Je moet er goed over nadenken vóór je je inschrijft. Je kunt ook nog altijd tussentijds eruit stappen. Bovendien houden de artsen jouw gezondheid goed in de gaten. Die staat voorop.”

Riki Janssen

Matchis Maastricht staat de komende week op 1 juni van 10.45-12.45 in de Universiteitsbibliotheek Binnenstad, op 6 juni van 12.00 -14.00 in de UB-Randwijck en op 6 juni van 16.00-19.00 bij UM-Sport.

Wammes Bos

In een verlate lenteschoonmaak in mijn werkkamer neem ik ook de map ‘belangrijke papieren’ onder handen. Achterin stuit ik op een certificaat van de ‘Basis cursus voor docenten’, behaald toen ik als promovendus werkte in Amsterdam. Ineens herinner ik me weer die cursus, het waren de eerste stappen in mijn docentencarrière. Razend zenuwachtig was ik voor de video-opname van mijn proefcollege voor het klasje medecursisten. Ondanks de ongetwijfeld nuttige feedback bereidde die sessie me in het geheel niet voor op de pure paniek van de eerste keer voor zo’n collegezaal: studenten die voelen als vijanden, met hun ongeïnteresseerde blikken, veel te druk met elkaar om naar mij te willen luisteren, hoe ga je daarmee om? Ik herinner me nog de alles-overheersende wens om weg te rennen, en de uitputting en onzekerheid achteraf, elke week weer. Zo’n eerste keer een vak geven is eigenlijk vooral overleven. Pas daarna komt er enige

Docent in de praktijk

ruimte voor de volgende stap: je eigen stijl als docent ontwikkelen, en vooral leren aanvoelen wat studenten nodig hebben. Het tweede jaar kreeg ik ook de avondstudenten. Wat niemand me had verteld, was dat deze studenten bestuurskunde en politicologie niet alleen ouder waren dan ik, maar vooral ook op een heel andere manier studeerden: naast hun werk, voortdurend bezig met de vraag naar toepassing van de theorie op hun eigen werk. Lastig te beantwoorden vragen voor een 25-jarige promovendus die nog nooit in het openbaar bestuur had gewerkt. Het duurde even, maar toen kreeg ik het door: deze studenten verlangden van mij helemaal niet het definitieve antwoord. Tijdens de colleges kwamen we samen een heel eind: ik legde de theorie zo duidelijk mogelijk uit, zij zetten hun

voorbeelden uit de praktijk van politiek en bestuur er tegenover, en al pratend en discussiërend begrepen ze niet alleen de theorie beter maar zagen ze in hun dagelijkse werkomgeving ook plotseling een patroon in wat eerder chaos leek. En daar was het toch om te doen. Sinds die tijd, lang geleden inmiddels, ben ik het altijd blijven doen: onderwijs zowel aan ‘gewone’ studenten als aan professionals. Het is allebei uiterst bevredigend, maar zeer verschillend van aard: de eersten veel meer open, blanco in zekere zin, en vaak ook naïef over de praktijk in de politiek en overheidsbureaucratieën; de professionals daarentegen met hun eigen ideeën over hoe het zit, cynischer ook soms, en tegelijkertijd zeer gespits op het verkrijgen van inzichten waar ze mee verder kunnen. Paniek en stress voel ik niet meer als

we elkaar treffen, maar wel altijd de druk om beide typen studenten verder te helpen. Wat een mooi vak hebben we toch.

Klaartje Peters, bijzonder hoogleraar lokaal en regionaal bestuur bij Fasos

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth Busters

Myth: Lyme's disease can hardly be treated

Photo: archive Desirée Beaujean

“No, it is not a gruesome disease that makes an endless string of victims”

It is the horror of every hiker: meeting the wrong tick. Something that may happen not only in the woods, but also in your own back garden. In fact, one third of all tick bites originates from there, a recent investigation has shown.

That is bad news, says Desirée Beaujean, department head of the National Institute of Public Health (Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu, RIVM) and recent PhD graduate from the UM on information services concerning Lyme's disease and ticks. “If it occurs so often so close to home, you should be on your guard all the time.”

Many people who see the red ring appear on their skin - the most prominent symptom of Lyme's disease - are terror-stricken. Some already view themselves on death's doorstep. How did Lyme's disease get this terrifying reputation?

Beaujean: “Maybe because a symptom like facial paralysis looks quite impressive. A corner of the mouth hanging down looks really serious, but if you visit the hospital immediately for a course of antibiotics, the paralysis disappears again.”

The facts don't point in the direction of a gruesome disease that makes an endless string of victims either. “More than one million people are bitten by ticks every year, 25 thousand of whom develop Lyme's disease. That sounds like a lot, but for most of them, a course of antibio-

tics prevents any further complaints. Of those 25 thousand people, 1,000 to 2,500 continue to suffer chronic symptoms. So the chances are not really high.”

In her PhD research, Beaujean wondered what people knew exactly about ticks and Lyme's disease. “Surprisingly, it was mainly adults who imagined ticks to be larger than they actually are. Children knew better, most likely because of children's programmes on TV.”

An obstinate old wives' tale is that ticks fall from trees. “People continue to believe that and put caps on their heads when they go into the woods. There is absolutely no need for this, because they crawl up from the high grass onto your trousers. After that, they look for warm places, the groin, the back of the knee or elbow, behind your ear.” Between the cheeks of your bum is another preferred spot.

Another question is: What measures are people prepared to take? “For a nature walk, it would be best if you put your trouser leg ends in your socks and wear protective clothing that has been impregnated with an insect repellent, such as

DEET. But, come on, who does that? It's not feasible advice and that is why the RIVM has adapted its message. We now focus on checks, removal and being alert to the symptoms. In a few years' time, when this message has sunk in, we can try the protective clothing and the use of rubbing preventive solutions on our bodies.” The RIVM is not going to bore -and scare - people with other illnesses that can be transferred by ticks. “In Austria, they carry the meningitis virus and people there are vaccinated against this. In the Netherlands, that kind of infection hardly ever occurs through ticks, the first two occurrences dating from last year.” Should there not be signs in all wooded areas saying ‘Beware of Ticks’, a researcher asked during the PhD ceremony. “That is already being done. In some wooded areas, there are signs saying ‘Carefree enjoyment? Check for ticks this evening.’ The advantage is that you refer to the risks at exactly the right time. I think this a cleverly conceived message, because you are not making people afraid but you are showing them how to prevent worse. I would like to see this sign in every wooded area.”

Maurice Timmermans

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Exam week: high hopes, despite Schopenhauer

‘Life is a constant process of dying’. My classes on Schopenhauer at my exchange university in Spain might not sound like a recipe for a happy morning, but last year I was thoroughly enjoying them. Schopenhauer's work tells us that we are unfree, because our desires rule our behavior. These desires will never really be satisfied, and thus, life equals suffering. What to do? Not much, except for some asceticism and chastity. The key to avoid misery? Set the bar low, very low. Right. Could one come up with a more unlikely theory for an Erasmus-student having the time of her life in Spain?

Schopenhauer, I think, was trying to help us to be as happy as humanly possible, which in itself is a noble cause. However much I loved reading his work, though, I did not relate to his struggle. After all, how bad can desires really be? Admittedly, they might lead to a hangover here and there, but that's nothing to be too worried about: it's fixed with some coffee, a *tostada*, and a good night's rest.

Now, with summer coinciding with exam week, I understand much better what he was on about. Those desires that plagued my peers in Spain but silently passed my door, are suddenly knocking on it harder than ever before: going swimming instead of going to tutorial; drinking a cold beer instead of doing readings; partying until the sky shows a new day instead of making that project proposal; I'm sure you know how to complete the list.

I guess my case proves his point that rational behavior is not what most humans are driven by. After all, in Spain, all these hinting alternatives were not only readily available; they were also possible, and cheap. Clearly, my longings do not seem to be aware of the very real fact that Maastricht is quite the opposite in almost every regard: it's not on the seaside, for one, and anyone who dared setting a foot on ENCI-premises knows what I'm talking about. Also, I'm still looking for that one bar where they sell one-euro beers. Maastricht's nightlife - well. While writing this, I know I should be studying for exams, but all I do is hope that they'll figure themselves out. If I am to believe Schopenhauer, though, hope is nothing but ‘the confusion of the desire for a thing with its probability’. I hope he's wrong.

Fleur Damen, student UCM

Dope again largest student party

With a total of 23 seats - spread out over various councils - Dope is again the largest student party in Maastricht, while Novum, with fourteen seats, takes second place. The new party WE R SBE acquired two seats in the School of Business and Economics council, but was left empty-handed when it comes to the University Council. The seats in the latter will be divided up between Dope (six) and Novum (three).

The turnout figures of students in the latest university elections were between 23 (for the University Council) and 35 per cent (Faculty of Arts and Social Sciences). The difference with last year is not significant. In Tilburg and Delft, enthusiasm was much greater, with approximately 45 per cent. In Amsterdam, a mere 20 per cent made it to the polling booth. At the bottom of the list was Erasmus University in Rotterdam, with a turnout of 10.3 per cent.

For the first time in quite a while, four (of the five) places for academic staff at the Faculty of Law are occupied again. For the past ten years, since professors Hartliet and Verhey left in the spring of 2006, because they were dissatisfied with the direction in which the board was heading, the seats often remained empty. The fact that interest was so low - as was said in *Observant* at the time - had to do with teaching obligations, research projects, the completion of PhD theses, and expiring

contracts.

The number of candidates for most of the administrative and support staff places was not overwhelming: in five instances (Law, FASoS, Psychology and Neurosciences, Humanities and Sciences, SBE), the number of candidates was equal to the number of seats.

Riki Janssen

Magazine Mosaïek restored to life

Sun, music by the Tuna guys, drinks, and a brand-new issue of *Mosaïek*, otherwise known as the interdisciplinary cultural magazine of the Faculty of Arts and Social Sciences, which seemed to be defunct for a while, but has now been restored to life by a group of students. The first copy was presented to dean Sophie Vanhoonacker during the End-of-Year Event last Tuesday. Others could purchase it

for 2.50 euro. Lecturer René Gabriëls did so immediately. He was promptly addressed by a proud student, who told him that the article he wrote - *And the winner is - multiculturalism?* - was inspired by Gabriëls' lectures. Which, by the way, have not yet come to an end, even though the name of the student event held in the faculty's garden - the End-of-Year Event - could have led one to assume otherwise.

End-of-Year Event at Fasos Photo: Joey Roberts

While a little further along, students from the sustainable and non-profit We Festival created ashtrays from beer cans, Vanhoonacker also received a printed version of *The Crocodile*, a platform with articles about politics and society for and by students (most authors are from FASoS) who fully support the European Union.

RJ

Wendy Degens

“An open discussion about sexuality is taboo”

Her life is at risk in Nigeria, because Judith (whose surname will be withheld for privacy reasons) is open about her sexual orientation in her home country. She is a lesbian, living and working as a human rights activist and who is now in Maastricht for three months. The Faculty of Law will take care of her as part of the Shelter City Programme.

In Nigeria, same-sex conduct is criminalized, among others by Islamic Sharia law. There's even an act (2013) that prohibits same-sex marriages.

Tuesday 23 May, Judith gave a short lecture at Maastricht University about her life as an activist. Talking quite softly, she shows a group of interested students one sheet after another, with a lot of information about her work as a programme officer for Women's Health and Equal Rights (WHER) in Nigeria. She explains how the LGBTI (Lesbian, Gay, Bisexual, Transgender and Intersexed) community has to deal with social injustice, violations, poverty, and abuse. “It begins within families, harassments in workplaces, education, health care, and religious

institutions. They are stigmatized,” she says.

After twenty minutes, when the audience asks questions, she talks more about her own experiences. How she often feels depressed, that she can't feel completely safe and how she has kept moving the last three months, from hotel to hotel. Judith is threatened most by her father, who wants her to be outed to society.

She still hopes that policies will change. In the meantime, she is busy raising consciousness and organizing empowering activities to build self-awareness and acceptance among lesbians.

The Shelter City programme is an initiative of Justice and Peace Netherlands and enables foreign human rights defenders to recover for a period of three months, to work and study in a Dutch city. At the moment, eight cities are participating. Maastricht has already taken care of a guest four times (at University College).

Wendy Degens

Into the not so wild

It is time to put on your hiking boots, grab your backpack, and take yourself outdoors. Not just because it's fine weather, but also because **June is the Great Outdoors month**. But how natural is our nature actually? “The real wild hardly exists,” says researcher Hans Schouwenburg, who has recently completed his thesis on nature conservation and the ideas people have about it. “Even in the Sahara, local people use nature and in doing so, have an impact on it. To fulfil our idea of ‘primitive nature’, we create national parks. We put a fence around it and move the local people out. This is, of course, a great paradox.”

But this is not where human interference stops. In the Netherlands, for example, all nature areas are manmade. “There is even a word for it: New Nature. These days, we value biodiversity, with a large variety of plants, trees, and animals in one place. That is the kind of nature that we feel is worth protecting. But that kind of nature only exists if man intervenes. In the Netherlands, trees are dominant, especially beech and oak. An experiment was carried out in which part of a forest was burned to the ground to see what would grow there. It starts off with different kinds of vegetation, but then it becomes a thick forest, a monoculture. That is the real wild, but we think that is boring.” Schouwenburg is fascinated by the tension between human impact and nature. “You see that at the Oostvaardersplassen, where non-indig-

Hans Schouwenburg Illustration: Simone Golob

enous large grazers have been introduced. But also close to Maastricht, in the new Grensmaas area, where washlands have been returned to the river so that it is capable of draining off more water. This has now become the place to be in the Netherlands for bird-watchers.”

CF

Latest news on

www.observantonline.nl or become member or facebook.com/ObservantUM

Guess who's coming to dinner

“My goodness, I'm learning a lot, I had such a naive view of the student world”

*
Piet Eichholtz

54

professor of Real Estate Finance, married,
three children, lives in Maastricht

*

Laurie Paul

22

master's student of Globalisation and Law,
secretary of International Student Network
(ISN)

*

Paulien Korsten

21

graduated bachelor's of Health Sciences,
currently having a board membership year: vice
chairperson, treasurer and activities manager
of ISN

*

Paula Houben

20

second-year Communication and Multimedia
Design HZ, marketing manager of ISN

“This is great man, what a party! I am a little overwhelmed. Can I give six stars?” Professor Piet Eichholtz looks at his dessert with pleasure: a large brownie filled with (warm) raspberries, vanilla ice cream and a glass of Licor 43 Cuarenta, a Spanish liqueur. He was not only bowled over by the cooking skills of the board members of the International Student Network, but also listened with increasing amazement to the stories of their international student life. “My goodness, I'm learning a lot this evening. I had such a naive view of the student world.”

The three Pauls - Laurie Paul, Paulien Korsten and Paula Houben - grin at so much ignorance. It all started with the observation that “80 per cent of the 50 exchange students we have asked sniff cocaine in their first week here. They try out everything.” How do they get the stuff, Eichholtz wants to know. Dealers are everywhere, they say, on the street, in drugs houses and in the nightlife. Tip: “Look for the neck pouches.” This is followed by Korsten's account of her weekend in Berlin, where ESN's general international meeting was held in April (every local ESN department welcomes foreign students and organises trips, drinks and parties). “We were with approximately eight hundred people in a luxury hotel, where the next day, Angela Merkel met with Queen Máxima and Ivanka Trump to discuss economic opportunities for women.” At events like this, many ESN board members (“normally we are very good and very responsible”) briefly turn into exchange students. Which means lots of booze, kissing and making out. Nobody takes a second glance. What else could you expect when the parties abroad carry names like ‘Your boyfriend doesn't have to know.’ But when the German host of the conference asked if ‘the Italians would refrain from covering each other in Nutella paste, only to fall asleep on the sofa,’ the Dutch delegation was quite surprised. “Keep it real, come on.” It became even worse when the head of the organisation spoke again on Sunday evening: ‘I never thought I would have to say this, but could you stop having sex in the corridors. There are cameras.’

“In the corridor?” is Eichholtz reaction. “Wow,

this is hairy. It is only about sex, drugs and rock & roll.” “This is exchange,” the three Pauls react in unison. Korsten: “And this is about ten of the eight hundred participants, because we do get down to serious work too. The Dutch delegation always asks questions about financial issues, which makes the southern countries regard us as moaners. This year, it was about raising the contribution from 60 to 120 euro. The matter was discussed for two hours. We agreed, the amount had not been raised in ten years. The southern countries had a problem with the decision.”

Are you not too different, Eichholtz wonders (“call me Piet” and “no, student associations were not my kind of thing, I preferred to find my own way in Amsterdam”). Korsten: “No. At gatherings like that, I feel like a European. Every country walks around Berlin in their own national colours, we dress in orange. It is so nice to see those forty countries, then you think: this is Europe!” The discussion turns to the usefulness of exchange schemes. Paul, who wants to go and study in Stockholm (“I have fallen in love with the city”) and who dreams of becoming vice president of the European Union, just like Frans Timmermans: “You won't easily find racists among people who have studied in another country. You acquire a broader view and more understanding for other cultures. You don't achieve that with a week's holiday.” Exactly, agrees Houben, who argues why there should be an Erasmus programme for students in intermediate vocational education.

The rain has been ticking with big fat drops on the attic window of Laurie Paul's room on the

President Rooseveltlaan for some time when the professor, who has only just recovered from the Berlin story, nearly chokes on his second helping (“just too delicious”) of brownie with vanilla ice cream. The girls, who - together with one man - form the ISN board, which has been thinned out due to illness or other problems, have just explained that they welcome about 1,200 Erasmus students every year, and arrange city trips, tours to the Keukenhof and parties for them. The monthly cantus is “a classic” and always sold out within

twenty minutes. “The board gives the drinking orders from the stage. A ‘kangaroo’ is jumping with a full mug of beer between your teeth. If we shout ‘lama’, you need to quickly drink all your beer and then spit it out over your neighbour.” The two hundred participants polish off a total of sixteen beers each, “because we have sixteen songs, a lot of music from the nineteen-nineties. Everyone kisses each other, anyone who takes it further is kicked out,” the three roar with laughter when they see their professor looking dazed. You can see him thinking, but all that beer. In the end, it's not that bad, the girls reassure him, because more and more water is added to the golden liquid (for the last quarter of the evening, the ratio is half beer, half water). Besides, a lot ends up on the floor. “But they do get drunk, they really let go in an effort to get over the shock that they have to work so hard in Maastricht,” Houben knows. She is the only one who doesn't drink and together with her companions she keeps a watch on everything. “Everyone has to keep their clothes on. Australians often take their shirt off after half an hour, we don't understand why. They also love to

drink beer from their shoes.” That's allowed, as a sort of punishment.

Drinking beforehand is not allowed. “We check that with a breathalyser test at the entrance of Den Hiemel. You are not allowed in if your blood alcohol level is anything more than 0.2,” they say with sternness. Standing on tables is also forbidden. Has anything ever happened, Eichholtz asks. Yes, someone once fell into the Jeker river, but was quickly fished out again by someone from ISN. And then there was an American girl who may have taken something, became unwell, but once she was in the ambulance she didn't dare tell the police what she had taken. “The police only wanted to help.” Or those two lads, they were American too, who climbed onto the stage naked, after which they couldn't find their clothes anymore. Oh, and they also always start off with the Dutch national anthem. “By King's day everyone was able to sing along.” Then proudly: “That is how you build a reputation for yourself. They go home and pass it on, our cantus is world-famous.”

Riki Janssen

FOOD

★★★★★

CLEANLINESS

★★★★★

“Unbelievable, no dust, no stains on the walls or ceiling”

HOSPITALITY

★★★★★

“Conversation was of a high standard, I learned a lot”

Stars were awarded by Professor Eichholtz

Nederlandse versie op
www.observantonline.nl

Professor Eichholtz shares a meal with International Student Network, from left to right: Piet Eichholtz, Paula Houben, Laurie Paul, Paulien Korsten Photo: Joey Roberts

Photo: Marc Puig i Perez

“Banning corruption won’t happen”

Money laundering, match-fixing, nepotism, bribery. Corruption is business as usual at football clubs as well as at the highest governing bodies, such as FIFA. Last week, four law students organized a symposium on corruption and football. “Sports is a world of its own.”

On the day of the symposium (May 23rd), former Barcelona president Sandro Rosell and his wife were arrested for receiving illegal payments and money laundering. It’s a striking illustration of the fact that corruption in football is everyday business.

The symposium was organized by four female law students who themselves never played soccer, says the Spanish Teresa Vázquez López, but who are all interested in football and even more so in corruption. The students chose this topic for their Premium project and invited five experts. Reginald Thal, a former player of the local football club MVV, kicks off. Times have changed

completely, stresses Thal, who played at the top level in the eighties. “Only a few games were covered on television, salaries were far from impressive, and corruption was a matter of letting the grass grow a little longer when Ajax visited Maastricht. A team mate scored seven own goals, two in one game, but we never gave a thought to match-fixing.”

Now it’s the first thing that springs to mind in the case of an own goal. Why does cheating and corruption occur so often in soccer? Because it’s a world of its own, says Arno Müller, a German sports philosopher of the university of Erfurt. “They have their own pitch, their own time,

and their own rules. An attacker cannot sue a defender for breaking his ankle. Players accept that they might get hurt and that the only penalty is a red card. Even with regard to legal aspects, they have their own system: Court of Arbitration for Sports. Because of this *Eigenweltlichkeit*, the EU’s influence is limited.”

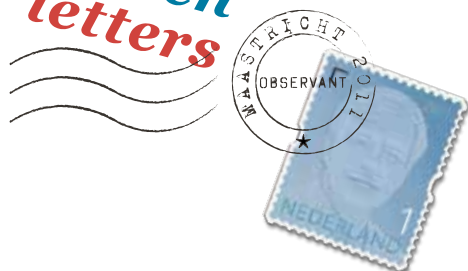
There’s a huge lack of transparency, according to Gerke Berenschot. In this respect, sports is no different from companies such as Siemens or Volkswagen, says the board member of Transparency International, an NGO that fights corruption. “The reported cases are probably the tip of the iceberg. We are dependent on

whistleblowers, but they seldom stand out. It has consequences when they do so. Simone Farina, a player in Italy, couldn’t find a club after whistleblowing on match-fixing.”

Board members of clubs try their best to hold up the image of clean sports, says Müller. No corruption, no doping, nothing wrong! “In the meantime, we read all these shameful stories in the media. Why should sports be better than the rest of society? It’s like a chief of police wanting to ban bank robberies. It’s absurd, it won’t happen.”

Maurice Timmermans

brieven
letters

May nature be on your side

I am actually quite shocked to be reading the column of Irena Boskovic in *Observant 32*. First off, you pay for healthcare insurance and it is one of the cheapest health insurances in the world. You can see your GP for any kind of small pain or illness you have, without cost. If you fall seriously ill, it is covered. How great is that? Compare that to the US system where people are so much in debt after they

got seriously ill, that they will probably never recover financially.

A GP has enough experience to tell whether you should be referred to a specialist or not. If he will not refer you, then it is not necessary. And he is completely right, flu should run its course. Unfortunately that may take a week or more. And another great invention of the Netherlands: Medication sale at the drug store. So you just go there, get your aspirin and go home! (Do I have to tell you it is also very cheap)

And referring to your antibiotics stash: I hope you know that there is very good reason to not prescribe antibiotics every time you feel a bit ill. Here in the Netherlands we do not have a large population that is resistant to any kind of antibiotics. Thank you Netherlands, for a prudent attitude to antibiotics!

I do agree with the attitude to pain medication. There is no reason for anyone to suffer pain, and the attitude in the Netherlands is a bit too extreme. But in general, we are very fortunate with the Dutch healthcare system.

Céline Huijskens, SBE-student

UM neuroscientist nominated for Wetenschapstalent

Maastricht neuroscientist Michelle Moerel, researcher at the Centre for Systems Biology MaCSBio, has been nominated for the Wetenschapstalent 2017 competition. Moerel, who carries out research on the human hearing, is one of the 25 young scientists from the Netherlands and Belgium who were selected by the non-specialist journal *New Scientist*. The public has a say in who becomes the winner; everyone can cast a vote until 5 June on newscientist.nl/talent.

Education Prize FPN

This year’s education prize at the Faculty of Psychology and Neuroscience went to Course Coordinator Nick Broers. He is being honoured for his outstanding commitment to statistics at the faculty. It was the third time he won. Furthermore, Joke Humblet was crowned Best Student Tutor. Every year the Education Prize is decided by popular vote. The tutors are chosen through the course evaluations that every student can fill in at the end of the course.

De foto van Roberto Lasso Pena in de ‘zing bid huil’-rubriek op pagina 2 (*Observant 32*) is gemaakt door Joey Roberts (en niet door Loraine Bodewes)

Een kijkje in de k

Broodje te duur? Dan haal je toch wat van de prijs af. Salade niet duurzaam genoeg? Vega-opties? Die zet je toch gewoon op het menu. De kritiek die cateraar Albron de catering van de Universiteit van Meern kreeg, lijkt makkelijk op te lossen. De praktijk is weerbarstiger, ontdekte Cleo Freriks op een rondleiding op het hoofdkantoor in De Meern.

Tekst: Cleo Freriks, Foto: Joey Roberts

“Als je een broodje niet kunt zien, koopt niemand het. Als je het niet verpakt, wordt het oud. Als je het ter plekke klaarmaakt, krijg je rijen.”

“Als ik naar een van de broodjeszaken in de binnenstad ga, zijn de broodjes goedkoper, verser en lekkerder”, moppert een student tijdens een brainstormsessie in de Blauwe Zaal van de Universiteitssingel 50 vorige week. “Maar een broodjeszaak verkoopt alleen broodjes”, merkt Ernest van de Voort, verantwoordelijk voor ‘Marketing en Concept’ bij Albron op. Albron, zo werd een week eerder duidelijk tijdens een rondleiding op het hoofdkantoor voor *Observant*, twee studenten en een paar leden van de Facilitaire Dienst, doet veel meer. Ruim 91 miljoen maaltijden per jaar gaan er over de toonbank. Niet voor niets is het de grootste onafhankelijke cateraar van Nederland. En dat

heeft consequenties.

Richtlijnen

Ten eerste moet Albron wettelijk gezien aan strengere richtlijnen voldoen dan de gemiddelde broodjeszaak. Van het meel in het brood tot de kaas die erop komt: ze houden precies bij hoeveel voedingsstoffen en vitamines erin zitten. Maar ook: waar komt het vandaan? En hoe is het geproduceerd? Dit wordt tegen de lat van bepaalde keurmerken gehouden, zoals ‘Ik kies bewust’, ‘Beter leven’ en UTZ. Hierdoor kan Albron melden dat hun CO2 footprint sinds 2009 met 40 procent is gedaald. En dat dankzij goed onderhandelen met producenten – een

voordeel van een grote organisatie is dat je mee kunt bepalen hoe een leverancier zijn product maakt – er vorig jaar minder vet (1487 kilo), zout (1238 kilo) en suiker (6940 kilo) inzat. Mooi, maar die nieuwe pasta staat hierdoor niet na een achternamiddag experimenteren in de keuken op de kaart. Eerst ontwikkelt een chefkok op het hoofdkantoor het gerecht. Dan zoeken de afdelingen inkoop en duurzaamheid de ingrediënten uit. Vervolgens krijgen alle vestigingen een recept. Hier staat in waar ze hun inkoop moeten doen (inclusief artikelnummer), hoeveel er van wat in het gerecht moet en een foto van hoe het eindresultaat eruit moet zien. Op de vraag of de voedingswaarden van het mensa-menu online

Keuken van Albron

...? Dan koop je toch in bij de lokale bio-boer. Meer afgelopen jaren in de jaarlijkse Flycatcher-enquêtes te Observant tijdens brainstormsessies met studenten en

Mensa Randwyck, MRKT

kunnen, kan Van de Voort dan ook volmondig 'ja' antwoorden. "We moeten het even opvragen, maar we weten het allemaal."

Lokale producten

Dat komt goed uit, want de studenten in de Blauwe Zaal willen alles weten. Zijn de producten lokaal? "Het merendeel komt uit een kring van 30 km rondom Maastricht. Maar we moeten wel zeker weten dat het product echt lokaal is. Als de leverancier zijn ingrediënten uit Frankrijk haalt, kunnen we dat net zo goed zelf doen. Dat uitzoeken kost veel tijd."

Koken jullie met seizoensproducten? "Dat willen we graag, maar we letten altijd op drie dingen.

Kunnen we het product lokaal krijgen, goedkoop genoeg en in een grote hoeveelheid. Verder is het ook een kwestie van vraag en aanbod. Als de klant fruitsalade in de winter wil, dan krijgt hij dat. Mijn advies? Als je bepaalde producten niet wilt, koop ze niet, dan verdwijnen ze vanzelf uit ons assortiment."

Versillende studenten zeggen dat ze die salade of dat cakeje veel eerder zouden kopen als duidelijk is dat het lokaal, vegetarisch of glutenvrij is. Albron wil dat graag vertellen, maar vraagt zich af hoe ze die informatie het beste kunnen delen. René Kersten, operation manager UM: "We kunnen er niet allemaal bordjes gaan bij zetten. Dan zie je het eten niet meer."

Desalniettemin is communicatie het toverwoord. Tijdens de brainstormsessie is het antwoord op de een suggestie regelmatig "dat doen we al". De afgelopen maanden is een en ander al verbeterd met in invoering van Yummy. Bij alle producten die goed zijn voor jezelf (gezond), anderen (fair trade) of het milieu staat voortaan een vlinder, soms gecombineerd met een tekstje. Zo staat nu bij alle koffieautomaten te lezen dat de bonen fair trade zijn. "Dat waren ze altijd al", zegt Van de Voort. "We vertelden het alleen niet, we vonden het vanzelfsprekend. Duurzaamheid zit in ons DNA." Dat blijkt ook uit initiatieven als het ophalen van koffiedrab om er aanmaakblokjes van te maken en het gebruiken van onaantrekkelijk uitzijnde groentes die anders weggegooid worden in rauwkost.

Goedkoper

Terug naar het broodje. Waarom is dat in de stad goedkoper? Van de Voort legt uit dat al die stappen meer tijd, meer mensen en dus meer geld betekenen. Met de prijzen valt wel iets te schuiven, vertelde Kersten tijdens

de rondleiding in De Meern. "Daarom hebben we nu combideals – bijvoorbeeld koffie en een muffin voor een bepaalde prijs – en verkopen we voorverpakte producten die tegen de uiterste datum aan zitten met 30 procent korting. Maar ik kan niet opeens 15 procent van de prijs afhalen, daarvoor zijn de marges te klein."

Als studenten de prijzen echt graag omlaag willen, valt er trouwens wel over te praten, zegt Joan Maassen, Manager Operations Horeca and Leisures. Maar dan moet wel duidelijk zijn wát er precies goedkoper moet. En er zullen keuzes gemaakt moeten worden. "We horen nu vooral wat er misgaat. Dat is goed om te weten, maar het is net zo belangrijk dat we weten wat mensen wél willen. Daar hebben we het de afgelopen jaren veel te weinig met elkaar over gehad. Wat verwacht de UM van een cateraar? Wat willen de studenten voor de toekomst? Dat is zeker belangrijk met het oog op de aanbesteding in 2020. Of de UM nu met ons of een andere cateraar in zee gaat, die visie moet er komen."

Keuzes

Nog even over dat broodje. Kan dat niet net als in de stad altijd vers gemaakt worden? Het antwoord zit in de reactie op een vraag of broodjes ook in recyclebaar papier kunnen

worden verpakt in plaats van in plastic. Van de Voort: "Als je een broodje niet kunt zien, koop je het niet. Als je het niet verpakt wordt het oud. Als je het ter plekke klaar maakt, krijg je rijen." En rijen, dat wil Albron niet. "Een student die maar een half uur pauze heeft, moet rustig z'n lunch kunnen opeten." Resultaat: in plastic verpakte broodjes. "Die overigens wel iedere dag vers worden gemaakt", zegt Van de Voort. "Alleen niet altijd ter plekke." En die ook niet meer automatisch in het plastic gaan. "Ik zag een tijdje geleden een medewerker een broodje in een zakje stoppen en aan een student geven. Die haalde het er meteen weer uit om het op te eten", zegt Maassen. "Ik dacht: waarom doen we dat? Nu kun je zelf een zakje pakken als je dat nodig hebt."

Dan de warme maaltijden "Ik zie verbetering, maar nog steeds zijn de groenten te lang gekookt en de salade altijd hetzelfde", zegt een student. "Dat is teleurstellend", reageert Van de Voort. "De maaltijden moeten gewoon goed zijn." "We zijn zelf op dit moment ook niet blij met de kwaliteit", zegt Maassen.

Een nieuwe kok bij de UNS 40 moet daar verandering in brengen. Hij gaat ook meer 'voor de Bühne' koken, zodat mensen kunnen zien hoe hun eten wordt klaargemaakt.

Ook wil Albron graag weten hoe groot de behoefte aan vegetarisch, veganistisch en halal eten precies is. "Misschien is één keer in de week een halal-optie genoeg, misschien vaker", zegt Kersten. Van de Voort in een reactie op een student die vindt dat er nog te veel vlees wordt geserveerd. "Er is zeker een markt voor plantaardig eten, maar we zien ook dat maaltijden met vlees uiteindelijk het vaakst worden verkocht." "Misschien dat de vegetariërs vaker iets van thuis meenemen, omdat ze denken dat er toch niets voor hen te krijgen is", merkt een student op. Maassen knikt. Dat brengt hem opnieuw op zijn stokpaardje: communiceren. "Je moet regelmatig met alle partijen aan tafel zitten."

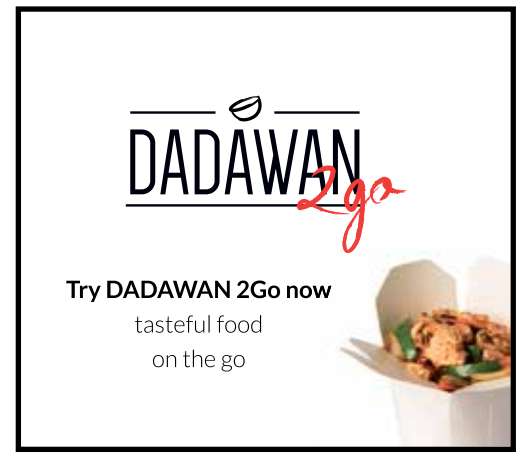
De plannen zijn er dus, net als positieve signalen. De waardering in Flycatcher ging de afgelopen jaren omhoog en ook de bezoekersaantallen stijgen volgens Kersten. De grote vraag is of die trend doorzet in de nieuwe Flycatcher Studentenmonitor die 6 juni sluit en waarvan de resultaten eind juni bekend worden gemaakt.

"Het is net zo belangrijk dat we weten wat mensen wél willen"

Albron binnen de UM

Albron verzorgt op de Universiteit Maastricht het warme eten en verse broodjes in de MRKT (UNS 40 en SBE), de voorverpakte maaltijden en snacks in de FFWD (UB Binnenstad en UNS 40), koffie en gebak in het Bakery Café (UNS 40) en de snacks en koffie in de automaten verspreid over de universiteitsgebouwen. Daarnaast doen ze de catering van vergaderingen en borrels. Landelijk heeft Albron zo'n duizend locaties. Van de restaurants in Center Parcs tot zorginstellingen.

DADAWAN

Check out our **NEW MENU!**

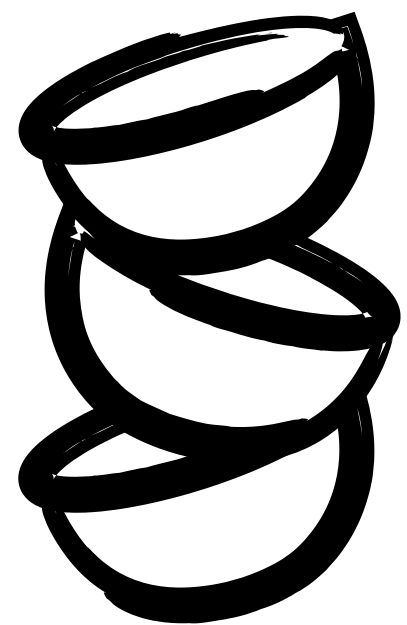
Contemporary fusion food,
a great choice of healthy, affordable dishes
beautifully presented...

www.dadawan.nl

Opening hours
Available daily from
12noon - 10pm!

Do you want to join our team?
We are always looking for enthusiastic staff!
Visit our website for more information.

DADAWAN Fusion Restaurant
Spoorweglaan 1
6221 BS Maastricht

Psychiatriehoogleraar Jim van Os over zijn vertrek naar Utrecht

Vergaderen met daklozen

In 1995 volgde hij de roemruchte Herman van Praag op als hoofd psychiatrie in Maastricht. Vandaag vertrekt prof. Jim van Os (1960) voor zijn eerste werkdag naar het UMC Utrecht. Uitgerekend het UMC waarmee hij zo vaak de degens kruiste.

Het was eind vorig jaar toen de telefoon rinkelde in huize Van Os. Of hij belangstelling had voor een hoge bestuursfunctie aan het UMC Utrecht. Acht jaar geleden hing al het AMC aan de lijn om hem te strikken als hoofd psychiatrie. Toen bedankte Van Os en liet de eer aan de Belgische psychiater Damiaan Denys.

Nu hapte hij toe, niet in de laatste plaats vanwege privéredenen: hij is vorig jaar hertrouwd en woont in de weekenden in Amsterdam. Wat hem ook over de streep trok: Utrecht is een "power house" op het vlak van de neurowetenschappen én het maakt serieus werk van het gedachtegoed van Science in Transition, een beweging die korte metten wil maken met de heersende onderzoekscultuur.

Van Os, die nog twee jaar voor één dag verbonden blijft aan de UM, wordt 'medisch manager van de divisie hersenen' en zal een 4-koppig bestuur voorzitten dat de koers bepaalt voor onder meer psychiatrie, klinische neurowetenschappen, revalidatie, en fysiotherapiewetenschap en sport, in totaal 1200 medewerkers.

Al meer dan tien jaar voer je met Utrechtse kopstukken als René Kahn en Iris Sommer felle discussies over het bestaan van schizofrenie, twee jaar geleden nog op de opiniepagina's van NRC. Begeef je je niet in het hol van de leeuw?

"Mijn leermeester Robin Murray zei altijd: academische discussies zijn fel omdat ze zo onbelangrijk zijn. Dat geldt ook voor de meningsverschillen over schizofrenie. Het enige wat telt, zijn de patiënten en hun zorgbehoeften."

Deze discussies beïnvloeden ook de behandeling. "Zeker, maar ze zijn tegelijk onderdeel van een dialectische traditie. Kahn en ik namen vaak extreme posities in omdat dat vruchtbare debatten opleverde. We gebruikten elkaar in zekere zin. Vergeet ook niet dat de psychiatrie aan het veranderen is. Kahn vertrekt niet voor niets naar de VS. Dat is het enige land waar je nog met goed fatsoen kunt beweren dat schizofrenie een biologische hersenziekte is. Tot voor kort ging ook bij ons 90 procent van het onderzoeksgeld, mede afkomstig van de farmaceutische industrie, naar biologisch onderzoek. Nu ligt de nadruk niet alleen meer op het brein maar ook op de zorgbehoeften en de maatschappelijke organisatie daarvan."

Je hebt uitgesproken opvattingen over een nieuwe ggz-inrichting, geldverkwistend MRI-onderzoek en de tekortkomingen van het DSM-handboek. Gaat dat nog botsen?

"Daar ben ik niet bang voor, ook omdat wetenschappers op belangrijke posities in het UMCU zijn vertrokken en vervangen door nieuwkomers. Sinds een paar jaar waait er een nieuwe wind in Utrecht en staan de ideeën van Science in Transition hoog in het vaandel."

Dat klinkt alsof je op een tumultueus moment binnenkomt.

"Ik kom binnen in een tent met visie. Dat vind ik aantrekkelijk. Ik ga er mede voor zorgen dat de mensen met het juiste geluid op de juiste

posities terechtkomen. Je wilt graag mensen die Science in Transition steunen."

Wat betekent dat in de praktijk?

"Hoe ging het eerst: we deden onderzoek met zoveel mogelijk variabelen zodat er altijd wel wat uitkwam. De resultaten stuurden we naar bladen met een hoge impactfactor, waarna er een eeuwige discussie ontstond. Niemand repliceerde andermans onderzoek om te kijken of het echt klopte. Waar zijn we eigenlijk mee bezig, vroegen de kartrekkers van Science in Transition zich af. In de neurowetenschappen schoven we allerlei patiënten aan de lopende band in de scanner om afwijkingen in de hersenen te zoeken. Kwam zelden wat uit. Nu hebben we meer oog voor praktische zaken, voor de effecten van medicatie, om maar eens iets te

noemen. Het zijn deze huis-, tuin- en keukenvraagstukken waar ook de Gezondheidsraad aandacht voor heeft gevraagd. Hou je ook eens bezig met jeuk! En gebruik je innovatieve kracht om de zorg te verbeteren! Dat gebeurt dus nu in Utrecht waar onderzoekers nauwer samenwerken met externe groepen als de thuiszorg, vluchtelingen, ggz-instellingen. Ze vergaderen daar zelfs met daklozen."

Heb je Science in Transition aan de UM gemist?

"We doen zelf ook, ik noem ons User Research Centre waar ervaringsdeskundigen onderzoek doen, maar ik vind het helderder om het in je visie te integreren. Hier stuift niemand door de gangen om medewerkers bij de lurven te grijpen. Dat doet Frank Miedema [decaan en voorzitter van de raad van bestuur] in Utrecht wel."

Beangstigend.

Ja, maar ja. Dat is de enige manier om iets van de grond te krijgen in zo'n gigantisch groot UMC."

Science in Transition gaat ook over de wetenschappelijke mores.

"Klopt, ik publiceer al jaren niet meer in de geijkte bladen met een hoge impactfactor. Ik doe niet meer mee aan de ratrace, waarbij de kans op een publicatie gering is. Ik kies tijdschriften uit waarvan ik de editor vertrouw en weet dat-ie geen trucjes uithaalt, dat-ie bijvoorbeeld geen voorrang geeft aan sexy artikelen om de impactfactoren van het blad op te drijven. Ik publiceer liever in open access-blad Plos One dan in Nature."

Je hebt makkelijk praten als gearriveerd wetenschapper. Wat zeg je tegen je promovendi?

"Zolang impactfactoren belangrijk zijn in deze wereld, mogen zij publiceren waar ze willen. Maar op sollicitatiegesprekken wordt naar artikelen in topbladen niet altijd meer gevraagd. In mijn geval ook niet. Op het UMCU vroegen ze naar publicaties die ik zelf waardevol vond en voelden me daarover kritisch aan de tand. Wat wilde ik daarmee? Wat was de maatschappelijke impact daarvan? Ook: werk je samen met patiëntenverenigingen?"

Hoe laat je de psychiatrie achter in Maastricht?

"Ik kan met een gerust hart weg. In de vakgroep hebben we nu tien hoogleraren, van wie twee extern. Dat is een goed teken, want deze hoogleraren hebben allemaal een eigen onderzoeksgroep, inkomsten, impact, noem maar op. Ik heb mezelf overbodig gemaakt. Toch vertrek ik met pijn in het hart. Ik heb het in Maastricht fantastisch naar mijn zin gehad en voelde me vrij om te doen wat ik wilde."

Heeft de Maastrichtse psychiatrie maatschappelijke impact gehad?

"Zeker. Kijk alleen al naar het afgelopen jaar waarin we proeftuinen hebben opgezet om te experimenteren met een nieuwe GGZ-inrichting, die hoogwaardige online zorg combineert met wijkteams. Dat wordt nu opgezet in Maastricht, Heerlen, Eindhoven en Amsterdam. Denk ook aan het Alzheimer-onderzoek van Frans Verhey die nieuwe vormen van zorg ontwikkelde voor deze patiënten. De impact daarvan was wereldwijd."

Wat ga je niet missen?

"Ik vind dat je het wetenschappelijke onderzoek en de klinische zorg veel meer op elkaar moet afstemmen. Nu kennen de universitaire graduate schools en de RVE's [resultaat verantwoordelijke eenheid] in het ziekenhuis verschillende geldstromen, beoordelingen, dynamieken. Als je die meer integreert, kan onderzoek veel meer betekenen voor klinische vraagstukken. Wat ik van de zotte vind, is dat de directeur van de graduate school nooit een patiënt ziet en geen zicht heeft op urgente gezondheidsvraagstukken. Dat kan echt niet meer."

Capoeira op woensdag

“Bevrijd je lichaam”

Foto: Joey Roberts Illustratie: Janneke Swinkels

Een jaar geleden opende het nieuwe universitaire sportcentrum van UM Sport zijn deuren. Observant trekt wekelijks de sportschoenen aan en neemt tot aan de zomer deel aan een van de lessen. Vandaag: capoeira.

De beginner: “Wat ga je doen?” Niet iedere collega heeft van capoeira gehoord. Een combinatie van gevechtssport en dans, van kunst en spel. Spelers proberen elkaar te raken, maar wel op het ritme van de Braziliaanse muziek die nu in de Exercise Studio van het UM sportcentrum klinkt. We beginnen met een warming-up. Goed rekken en strekken. “Bij capoeira gebruik je je hele lichaam”, zegt docent Giovanna Da Silva. Maar het mentale aspect is ook belangrijk. Hij laat ons armen, benen, handen, alles losschudden. “Vergeet waar je vandaag allemaal mee bezig was.”

Na het stretchen gaan we bewegingen oefenen. Steeds staand op één been draaien we met het andere. Na vier rondjes wisselen. “Maak lange bewegingen, vind je balans. We zitten de hele dag vast en in elkaar. Nu maken we alles open, bevrijd je lichaam”, roept Da Silva. Dan, de redelijk stabiele verslaggever spottend: “Wat voor sport doe jij nog meer?” “Yoga.” “Aha!” Later vertelt hij dat veel capoeirista’s er yoga bij doen. Het is niet moeilijk te begrijpen waarom, het

komt enorm van pas.

Da Silva deelt ons op in duo’s. Ik word gekoppeld aan Catruga – zijn capoeira-naam – die al tien jaar ervaring heeft. Hij leert me de basisstap – zijstap, andere been naar achteren, arm voor je gezicht, wissel. Al snel zit ik in het ritme. “*You are a natural!*”, lacht Catruga. Eindelijk, een sport waar ik goed in ben. Hij leert me een trap te maken en ook te ontwijken. Dan stelt Da Silva voor om ook wat acrobatiek – een belangrijk onderdeel van capoeira – te doen.

Dit is het punt waarop al het *au naturel* er helemaal af is. “Kun je een radslag maken?”, vraagt Catruga. Ik kom niet verder dan een kikker-sprongetje, van het soort dat een kreupele kikker zou maken. “Het probleem is dat je bang bent”, zegt hij. Dat klopt, ik weet niet of mijn armen het wel houden en durf daarom geen vaart te maken. Stapje voor stapje doen we de beweging opnieuw en opnieuw. Totdat: “Ja, dat is het.” Weliswaar met de voeten nauwelijks 30 centimeter van de vloer, maar toch: het begin is er.

De expert: “Capoeira komt uit de slavernij”, vertelt docent Giovanna Da Silva. “De slaven gebruikten hun lichaam als wapen. De instrumenten werden gemaakt van eenvoudige materialen.” Uit die tijd stamt ook de gewoonte om iedere capoeirista een bijnaam te geven. “Kwam de politie, dan kende men alleen je bijnaam.” Capoeira was namelijk lang verboden, ook nadat de slaven waren vrijgelaten. Tegenwoordig wordt het overal op de straten van Brazilië gedaan. “Zo heb ik het ook geleerd.”

Het is een combinatie van sport en kunst. “De cultuur is belangrijk: de taal, de muziek. Meestal beginnen mensen na een jaar of vijf trainen met het leren bespelen van een instrument.” Tijdens een spel staan de muzikanten in een kring om de capoeiraspelers. “Iedereen doet mee, niemand staat zomaar te kijken. Als je geen instrument bespeelt, zing je.” Het heet een spel en geen gevecht of wedstrijd. Er is geen puntentelling, geen winnaar of verliezer. “Maar je weet het als iemand een punt heeft gemaakt. In tegenstelling tot andere vechtsporten, hou je bij capoeira een

aanval niet af door terug te stoten. Je ontwijkt. De truc is om iemand zo te verrassen met een beweging dat hij het niet kan ontwijken. Dan weten jullie allebei dat je een punt hebt gemaakt.”

Voor wie: Mannen, vrouwen, oud en jong: in de capoeira loopt alles door elkaar. “Een beginneling kan ook prima tegen een meer ervaren capoeirista spelen. Die wordt soms arrogant, denkt: die beginneling kan toch niet tegen mij op. En dan word je toch verrast.” De inlooples bij UM Sport wordt nu bezocht door een vaste kern van drie mannen en af en toe iemand die komt kijken. “Dat mogen er veel meer worden.”

De feiten: Capoeira, inlooples op woensdag van 18.00-19.30 uur

Cleo Freriks

film: *Pirates of the Caribbean: Salazar's Revenge*

Het absolute dieptepunt van Johnny Depp

Still uit *Pirates of the Caribbean: Salazar's Revenge*

Henry Turner (Brenton Twaites) wil zijn vader van de vloek bevrijden die hem gevangen houdt op het spookschip De Vliegende Hollander. Daarvoor moet Henry de drietand van Poseidon zien te vinden, waar hij de hulp van de piraat Jack Sparrow (Johnny Depp) voor nodig heeft. Maar Sparrow heeft zo zijn eigen zorgen. Hij wordt achtervolgd door pech waardoor al zijn ondernemingen geen cent opleveren en bovendien zint zijn oude vijand Salazar (Javier Bardem) op wraak.

De wind in de zeilen, omdat:

- De film er vaak prachtig uitziet. De kostuums en decors zijn fantastisch, de special effects op

momenten betoverend.

- Javier Bardem loopt prettig schmierend door de film. Hoe hij het zwarte bloed kwijlend uit zijn mondhoek laat druipen wordt bijna een kunstvorm.

- En ja, het is alleszins aangenaam om de oudgedienden Orlando Bloom en Keira Knightley aan het slot in elkaars armen te zien vallen.

Een zinkende schuit, omdat:

- De Noorse regisseurs Joachim Ronning en Espen Sandberg niet de gehoopte vernieuwing brengen maar de gebaande paden nog stringenter volgen.

- De muziek van Geoff Zanelli is wel aardig maar

mist de stuwende kracht uit de eerdere *Pirates*-films.

- De nieuwkomers Brenton Twaites en Faye Scodelario - het nieuwe liefdeskoppel - hebben nauwelijks charisma en onderling nul chemie.

- Depps vertolking mag gezien worden als het absolute dieptepunt. Depp speelt Sparrow nu voor een groot deel van de film half verwijfd en half dronken. Het is een en al uiterlijkheid dat we te zien krijgen en als regisseurs Depp niet aan banden leggen, kan hij een film ontwrichten. Dat is wat hier gebeurt.

- De film overschreeuwt zich voortdurend. Neem bijvoorbeeld de scène van de bankoverval. Hier wordt niet alleen de kluis maar het hele

bankgebouw gestolen wat vervolgens resulteert in een doldwaze achtervolging. Grappig? Misschien. Spectaculair? Wellicht. Spannend? Geen moment.

Het slotoordeel:

Pirates of the Caribbean: Salazar's Revenge is geen film maar een pretparkattractie, een leeg spektakelstuk. Het is een film die volledig wil overdonderen in plaats van overtuigen.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

Ger Lataster op een mooie dag

Bij warm zomerweer is het goed toeven in een museum. Zoals ik al zei in één van de eerste stukjes die ik schreef. Zodra de temperatuur boven de dertig graden komt plannen N. en ik een bezoek aan een gekoeld, ruim en luchtig museum. Koel is het daar, weinig bezoekers meestal en zo veel mooier licht dan op een sombere novemberdag. Inpandige horecavoorzieningen waar bijna niemand zit. Niet te vergeten: de afzondering van de buitenwereld. Tijdens hoogzomer blijkt onveranderlijk dat inwoners van onze streken zich eerder zweterig dan zwierig kleden.

Afgelopen vrijdag kozen wij voor het Bonnefantenmuseum. Een modern gebouw met grote zalen zonder ramen en verbinderuimten met veel buitenlicht. Ideaal is ook dat er geen blockbuster van een tentoonstelling volle zalen trekt. Dat geluk hadden we. De prachtexpositie van de Chinese vuurwerkkunstenaar was al weg. De aanstaande publiekstrekker van de Amerikaan Raymond Pettibon nog in opbouw. Beter konden we het niet treffen. Wat slenteren langs oude meesters en laatmiddeleeuwse beelden. Even kijken wat er in de koepel te zien is aan

Fragment uit schilderij Lataster Foto: Bonnefanten museum

verwijderbare kunst. Tenslotte het zoeken naar een koele plaats om heel lang te kijken naar een enkel, bij voorkeur groot, schilderij of beeldhouwwerk. Ideaal bleek dit keer een doek van zo'n drie bij tien meter van Ger Lataster (1920-2012), geschilderd in de tachtiger jaren. Het is abstract, maar eigenlijk niet. Je ziet meteen dat er niet maar wat 'aangerozoid' is. Gelukkig staat tegenover het schilderij een kloeke bank. We zetten ons neer voor een half uur zitten. Zoals Yogi Berra al zei: *You can observe a lot by watching.*

Ger Lataster was één van de Amsterdamse Limburgers. Schilders die niet konden aarden in het naoorlogse, behoudende kunstklimaat van Limburg. Voor Lataster had het als uitkomst: van mijnwerkerszoon tot erkend Nederlands schilder. Net als zijn collega's begon hij als abstract expressionist. Hij ontwikkelde zich tot symbolisch expressionist. Niet dat hij figuratief ging schilderen. Wat je ziet heeft wel een titel. Ons schilderij heet: *Het haar van de vrouwen, de brillen van de dichters, de schoenen van de arbeiders en de as van ons allemaal.* Wie blijft

kijken, doorziet achter de abstractie de voorstelling. Ambigue en verscholen. Soms verraden de kleuren een element, soms de lijnen. Daarna is er weer het gehele doek dat ons zijn blik op de mensheid toont, en vooral wat Lataster met verf kon doen.

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32
Postbus 616
6200 MD Maastricht
(volg routebordjes)
T 043 - 38 85 390
E observant@maastrichtuniversity.nl
W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz), Sandra Daas, Catharien Kerkman, Bettina Geiling, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen Erdogan, Silvia Evers, Stephanie Meeuwissen, Ralph Stassar, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen
(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384
Wammes Bos 043 - 38 85 383
Wendy Degens 043 - 38 85 382
Cleo Freriks 043 - 38 85 386
Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten, Fleur Damen, Ype Driessen, Klaartje Peters, Hans Philipsen, Jan Salden

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Alison Edwards

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie www.observantonline.nl/Mededelingen of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders: Marion Janssens, 043 - 38 85 390, marion.janssens@maastrichtuniversity.nl
Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745, m.dewit@bureauvanvliet.com
Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de universiteit en op diverse locaties in Maastricht. Belangstellenden kunnen Observant thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paartjes iedere week ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

HOREKANTJERS GEZOCHT OP GOLFBAAN HET RIJK VAN MARGRATEN. BEN JIJ DE PERSOON MET DE JUISTE DRIVE? EMAIL NAAR DIRECTIE@GOLFBAAN HETRIJKVANMARGRATEN.NL

Open Day by the Naturist Association de Maasplassen Free entrance on 11 June from 11.00-15.00 hours www.naturisten-maastricht.com Hoge Weerd2 Maastricht

ZIN IN VAKANTIEWERK IN DE ZORG? KIJK OP WWW.ENVIDA.NL/BIJBAAN

Barmedewerker en keukenmedewerker gezocht bij STAYOKAY MAASTRICHT meer info www.werkenbijstayokay.com/vacatures

TK: gerenoveerde halve carréboerderij (275m²), ommuurde tuin (1100m²) te Oud-Urmond: oa 4slpk, 2bk, grote study, kantoorruimte apart, wijnkelder. T.0653482861

Ben jij op zoek naar een leuke bijbaan in de bediening? Kijk dan snel op www.vaeshartelt.nl en meld je aan! Wij zijn op zoek naar jou!

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paartjes te weigeren.

	€ 3,00
	€ 4,00
	€ 5,00
	€ 6,00
	€ 7,00
	€ 8,00

Maastricht University

Congratulations to everyone elected to the University and Faculty Council, and thanks voters for participating!

For all election results: www.maastrichtuniversity.nl/elections

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

Doe mee en maak elke maand kans op € 1.000,-!

Al 45 jaar steunt de Nationale Stichting Grote Clubactie het Nederlandse verenigingsleven. Verenigingen zijn de basis voor een gezonde samenleving. Daarom organiseren wij jaarlijks een landelijke loterij waarmee verenigingen extra inkomsten werven.

Interesse?
Ga naar clubactie.nl

THIS WEEK'S SPECIALS

WEEKLY WOK
Dandan noodles + minced meat € 4,95
with soupe + € 1,00

SPECIAL PROMOTION
Daily Dish + Dessert € 4,95

M.R.K.T

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

02-06, 10.00 uur: mw. Jeire Steinbuch, MSc.	21-06, 12.00 uur: dhr. Shusen Qi
02-06, 12.00 uur: dhr.ir. Raf H.M. Van Hoof	21-06, 14.00 uur: mw. Nicole C. Verheuvél, MSc.
02-06, 14.00 uur: mw.drs. Brechje Dandachi-FitzGerald	21-06, 16.00 uur: dhr. Jean J.L.J.M. Scheijen
02-06, 16.30 uur: Inauguratie mw.prof.dr. Melissa Siegel	22-06, 12.00 uur: mw. Rana Rizk, MSc.
07-06, 10.00 uur: dhr. H.M.S.(Maurice) Theunissen, MSc.	22-06, 14.00 uur: mw.drs. Maria J.G. Jacobs
07-06, 14.00 uur: mw. Nienke O. Kuk, MSc.	22-06, 16.00 uur: mw. Brenda Yamba
08-06, 12.00 uur: dhr. Mehmet Syulhan Ismail, MSc.	23-06, 10.00 uur: mw. Nadia J.T. Roumans, MSc.
08-06, 16.00 uur: dhr. Andrea Di Luca, MSc.	23-06, 12.00 uur: mw.mr.drs. Liesbeth J. Vink
09-06, 14.00 uur: mw. Marijke E.B. Kremer, MSc.	23-06, 14.00 uur: dhr. Dirk Van Moorsel, MSc.
09-06, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Wilko Letterie	23-06, 16.30 uur: Inauguratie mw.prof.dr. Maryska Janssen-Heijnen
14-06, 12.00 uur: dhr. Sheng Zhong	26-06, 14.00 uur: dhr. Alfonso Lema Dopico, MSc.
14-06, 14.00 uur: mw.drs. Eva A.M. van Eerd	26-06, 16.00 uur: mw. Marie P.L.A. De Somer, MA.
14-06, 16.00 uur: dhr. Misha F. Vrolijk, MSc.	27-06 10.00 uur: dhr. Maarten Smeets, LL.M
15-06, 12.00 uur: mw.drs. Verona E. Bergshoeff	27-06 12.00 uur: mw. Kelly K. Shang, LL.M
15-06, 14.00 uur: dhr. Hendrikus B.M. Leeuw, LL.M.	28-06 10.00 uur: dhr. Andrew Clark – double doctoral degree UM-University of Portsmouth
16-06, 10.00 uur: Joint doctoral degree UM – University of Gothenburg Mw. Nathalie Brackmann	28-06 12.00 uur: mw. Joanne Rechdan, Mphil double doctoral degree UM-University of Portsmouth
16-06, 12.00 uur: mw. Monique G.M. Willems	28-06 16.00 uur: dhr. Siamak Amoozeidi, LL.M
16-06, 14.00 uur: mw. Anna H.M. Cleutjens, MSc.	29-06, 10.00 uur: dhr. Guayasén Marrero González, LL.M.
16-06, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Jako S. Burgers	29-06, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr. Didier J.A.G. Fouarge
19-06, 16.00 uur: dhr. Ashim Roy, MSc.	30-06, 10.00 uur: mw. Dalia Palombo, LL.M.
20-06, 16.00 uur: mw. Alana E.G. Helberg-Proctor, MSc.	30-06, 12.00 uur: mw. Laura M.J. Hochstenbach
	30-06, 14.00 uur: dhr. Hayelom Kebede Mekonen, MSc.
	30-06, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr.ir. Ralf L.M. Peeters

Interne vacatures

- **Officemanager** voor GROW bedrijfsbureau, FHML, AT2017.112
- **Studentendecaan**, SSC, AT2017.134
- **Policy advisor internationalisation** at the unit Academic Affairs, MUO, AT2017.135
- **Project officer** for research projects, FASoS, AT2017.136
- **Secretary** for the FASoS, AT2017.137
- **PhD Candidate**, Artful Participation, Department Philosophy, FASoS, AT2017.138
- **Promovendus** CAPHRI/Reumatologie, FHML, AT2017.139
- **Promovendus** bij de School of Health Professions Education, FHML, AT2017.140
- **Promovendus** ROADMAP, MHeNs, FHML, AT2017.141
- **PhD Student**, NUTRIM – School of Nutrition and Translational Research in Metabolism/Department of Human Biology, FHML, AT2017.142
- **Assistant Professor** (Universitair Docent) in Organizational Behavior/Organizational Theory/HRM at the department of Organization and Strategy, SBE, AT2017.143
- **Post-doctoral Researcher**, NUTRIM – School of Nutrition and Translational Research in Metabolism/Department of Human Biology/Cold Exposure, FHML, AT2017.144
- **Post-doctoral Researcher**, NUTRIM – School of Nutrition and Translational Research in Metabolism/Department of Human Biology/Built environment, FHML, AT2017.145
- **Studentenpsycholoog**, SSC, AT2017.146
- **Docent** Internationaal en/of Europees Recht, FdR, AT2017.147
- **Lecturer** in European Law or International and European Law, FL, AT2017.148
- **2 PhD positions** on the project 'How the flexibility of the Dutch educational system affects educational outcomes' at the Research Centre for Education and the Labour Market (ROA), SBE, AT2017.149
- **Post-doctoral researcher** "Integrity in Interdisciplinary Research Collaborations/Normative Foundations of Research Integrity", FHML, AT2017.150
- **Postdoc** on the project 'How the flexibility of the Dutch educational system affects educational outcomes' at the Research Centre for Education and the Labour Market (ROA), SBE, AT2017.151
- **Medewerker Studentenzaken** Maastricht Graduate School of Governance, FHS, AT2017.152
- **Student Affairs Officer/Scheduler** at the SBE, AT2017.153

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

Opmerkingen van eerdere cursisten:

'veel meer zelfvertrouwen'
'leuke en veilige sfeer, veel geleerd'
'weet nu wat ik wil: schrijven'

MAASTRICHT SUMMERSCHOOL 2017/17 TOT 18 AUGUSTUS

JOURNALISTIEK EN EFFECTIEF SCHRIJVEN

INSCHRIJVING
SLUIT
15 JUNI
2017

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je zelfs van een journalistieke carrière? De Maastricht Summerschool 'Journalistiek en effectief schrijven' is een mooie inleiding. Studenten kunnen er 4 ECTS mee verdienen.

In acht sessies, verspreid over twee weken (maandag t/m donderdag), worden de onderwerpen pers- en nieuwsbericht, interview, reportage, column, wetenschapsjournalistiek en schrijven voor een website uitgebreid behandeld. Deelnemers gaan iedere dag zelf aan de slag met het schrijven van artikelen en krijgen in kleine groepen feedback van professionele journalisten.

De cursus is voor iedereen toegankelijk (van binnen én buiten de universiteit, jong en oud). Iedereen start op zijn eigen niveau. Doel is om iedere cursist een paar flinke stappen vooruit te laten zetten op schrijf- en interviewgebied. Dat lukt omdat iedere cursist veel individuele begeleiding krijgt.

Cursustijden:

7 tot 18 augustus 2017, acht sessies verspreid over twee weken, van maandag tot en met donderdag, 9.30-13.00 uur

Plaats:

Redactie Observant
Sint Servaasklooster 32
kamer 2.036

Cursuskosten:

€800
ECTS credits:
4.0

Informatie:

Riki Janssen:
riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384

Inschrijven:

www.maastrichtuniversity.nl/about-um/units/maastricht-summer-school

Hartje

Als kind was ze verliefd op Michael Jackson. "Voor je meteen begint te schreeuwen van afschuw: ik was verliefd op de jonge versie. De knappe, dansende, energieke en in mijn ogen compleet onschuldige popster." Omdat ze nog geen Engels kon zong ze al zijn liedjes mee in *gibberish*: onzinnige. Sommige liedteksten weet ze nog steeds niet. Op de dag dat hij stierf was ze ontroostbaar en de weken daarna hield ze een dagboekje voor hem bij. In haar beste 12-jarige Engels schreef ze over alledaagse dingen, zoals het schoolreisje waar ze ruzie had gekregen met een vriendin, haar plannen voor de zomervakantie en over de wolk in de vorm van zijn hoofd die ze had gezien vanuit de auto onderweg naar Frankrijk. Als tiener was ze verliefd op Benedict Cumberbatch, een Britse acteur. Alsof ze de enige was die hem 'ontdekt' had, en alsof dat zo moest blijven, vertelde ze niemand over haar tweede geheime liefde voor dat tweede onbereikbare idool. Ze hield haar adem in wanneer vrienden spraken over hun favoriete series, uit angst dat zijn naam genoemd zou worden. Op rare dagen liep ze door de stad, op zoek naar hem. Niet letterlijk op zoek, maar naar iets waar ze genoeg mee kon nemen. Ze ging pas naar huis toen ze in een boekwinkel een tijdschrift vond met zijn charmante gezicht op de voorkant.

Als jongvolwassene was ze verliefd op een jongen met een gouden toekomst. Ze zijn al een tijdje niet meer samen, maar toevallig las ze gisteren hun oude sms'jes terug. 'Lief' en 'hartje' over en weer, terwijl ze allebei dachten dat ze helemaal niet zo klef waren. Hij is jarig vandaag, en ze mist hem. Ze wil hem feliciteren, maar weet niet eens of zijn telefoonnummer nog wel hetzelfde is als toen.

Als het mee zit is ze voorlopig even niet verliefd. "Geklef, gedoe, gezeik." Ze kan best wat liefde gebruiken, want de laatste tijd ging het niet zo goed. Redenen genoeg: het weer, haar studie, het leven. Het voelt alsof het niet heel gebruikelijk is, om nu liefde te vragen. Iedereen is zo druk met zichzelf bezig, op zo'n verzoek zit niemand te wachten. Het zal de leeftijd wel zijn. En eigenlijk geeft het ook niet. Ik zorg wel voor haar.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Een mooi decolleté

Wij hier in Maastricht hebben het maar rustig, qua universitair leven bedoel ik. Wat gebeurt hier nu helemaal? Als er al relletjes zijn worden die goed verborgen gehouden, althans, wij van de Berg hebben er geen weet van. Nu kan het zijn dat u allemaal snel de boel aan kant brengt als er weer een ambtelijke bergdelegatie afdaalt, of erger nog, een bezoekje van ons Hoge College dreigt. Ik hoorde Germanicus laatst ook klagen. Hij verveelde zich, zei hij tegen crisismanager Gert, die hem met een lodderig oog aankeek. "Kan jai", probeerde Germanicus, "dan nicht ein kleines rel-chen versinnen? So das wai das wieder resoloet de kopf eindrukken oend jai wie iek allezwei in die scheinwerfer kommen als kraftdadige helden?"

Hij mompelde er nog wat achteraan over functieomschrijvingen die niet voor niets het woord crisis bevatten, dat daar ook een riant salarisschaal aan was gekoppeld, maar helemaal verstaan deed ik dat niet meer omdat ik me schielijk uit de voeten maakte. Dadelijk ging-ie mij nog vragen om een crisisje voor hem te organiseren...

Nee, dan valt er bij onze zuiderburen, voor ons zijn het ook westerburen, meer lol te beleven. Veel gedoe over rectorverkiezingen in Gent en Leuven, en nu weer een akkefietje bij de Franstalige ULB in Brussel. Het gaat om een diploma-uitreiking aan geneeskundestudenten. Het secretariaat stuurde hen een mail, ik citeer even uit *De Morgen*: "Mijn collega's en ikzelf verwachten u om 13 uur (...) Gelieve daar op tijd te zijn. Vanuit esthetisch oogpunt raden wij de jongedames aan om een jurk te dragen alsook een mooi decolleté en de heren een kostuum. Uiteraard, beste dames, is deze instructie niet verplichtend."

Het interessante is dat de decolleté-mail van een geheel vrouwelijk secretariaat komt, stamelde

een beduusde decaan. De gevolgen waren uit te tekenen. "Daar sta je dan", schreef een ULB-studente op Facebook. "Na een studie van minstens zes jaar willen ze alleen maar je tieten zien."

Ik ga hier verder niets over zeggen, beste lezers, voor je het weet sta je te boek als een vieze oude man en het is natuurlijk een schande en zo, maar bekijk het eens van de andere kant: eindelijk leven in de brouwerij! Onze crisis- annex reputatiemanager had er graag zijn tanden in gezet, dat weet ik zeker. En met succes, dat weet ik nog zekerder. Maar ja, hier gebeurt dus niks. De UM is braaf, de UM is niet hip.

Terwijl we zo veel kunnen leren van de jongens en meisjes op Brightlands! Die zijn wel hip. Alleen weet niemand dat nog en daarom sponsoren ze straks een tent op Pinkpop. De roze tent. Daar staat straks hun logo op. "Festivalgangers en muzikliefhebbers die Pinkpop op tv volgen kunnen dus eigenlijk niet om Brightlands heen", klinkt het opgetogen in hun jongste nieuwsbrief. Waarom doen ze het? Omdat Limburg geen

flauw idee heeft wat dat hele Brightlands is. En daarom gaat Brightlands nu "Limburg inspireren". Ze hebben daar communicatiemensen die zo hun eigen opvattingen over logica hebben: als iemand jou niet kent heeft die er kennelijk enorme behoefte aan om door jou te worden geïnspireerd, toch? Verder is het een topidee, ik wil graag Liam Gallagher, voorheen Oasis, onder dat logo zien hupsen, zeker als er vooraf een toffe lezing wordt gehouden over de nieuwste biomaterialen die ze op de Brightlandscampus hebben uitgevonden! Niet dan? Maar dan moeten ze het wel *snappy* doen natuurlijk. Was het niet SBE-decaan heer Vergauwen die ooit op een Bruis-festival net iets te lang oreerde en toen een fluitconcert om de oren kreeg? De beste man is dagen van slag geweest. Zoiets gun je toch niemand?

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder